

PIAF

RIKSTEATRET

HJARTET MITT

(Toujours aimer)

1. refreng:

Så mange hjarte vil kje meir forelske seg.
kjærleiksvegen er ein smerteveg.
Dei trudde eingong at dei fann den einaste.
Dei visste ikkje da at ulykker kan skje.
Dei seier hjartet vil kje forelska seg.
Dei seier kjærleiksvegen er ein farleg veg.
Dei set ei dør på gløtt
ei kjælen sommarnatt.
Så slår ei dør for godt.
Og ein sit einsam att.

Vers:

Så angrar dei på alt,
på alvor og på leik.
Så angrar dei på alt
fordi den eine sveik.
Guds lykke blir til skrømt,
og ingen av dei skriv.
Kvart minne om eit liv
blir tråkka ned og glømt.

2. refreng:

Men hjartet mitt vil alltid djupt forelske seg.
Det seier kjærleiksvegen er den eine veg.
Det har visst tårer fleir' enn nok til hjartesorg
og latter det kan le når nokon gir det korg.
Ja, hjartet mitt vil alltid djupt forelske seg.
Det seier kjærleiksvegen er den eine veg.
Det minnest alt som var.
Det lever alt som er.
Å, eg vil heller døy
enn ikkje vere kjær.
Ja, hjartet mitt vil alltid djupt forelske seg,
så djupt, så djupt.

EDITH PIAF

Ho blei ein myte alt i levande live — denne vesle, spinkle kvinna frå Paris. Livshistoria til Edith Piaf er nesten for fantastisk til at ein kan tru på ho. Hadde det ikkje vore for at ho er sann, kunne vi mistenke forfatternen for overdriven bruk av klisjear og effektar og skulde henne for å smørje for tjukt på, rett og slett.

La oss ta til med byrjinga: Edith Giovanna Gassion var dotter til akrobaten Louis Gassion. Både han og resten av familien tilhørte det vi i dag kallar gateproletariatet. Edith vart, bokstaveleg talt, fødd på gata. Faren redda henne bort frå foreldra til mora og vanstellet der, og plasserte henne hos si eiga mor som var kokke i eit horehus i Normandie. Da var Edith blind. Som i eventyret går det som det skal: Edith får igjen synet på ein utruleg måte. Etter kvart byrjar ho, saman med halvsøstera Simone, å syngje nokre små, enkle viser på gata akkompagnert av eige mandolinspel. Livet var ikkje nokon dans på roser — dei såg skitne og fillete ut — dei næraste vennene deira var horer, hallikar, sjømenn, soldatar, gangsterar av forskjellig sort og meir eller mindre tvilsame kabaretartistar. Om nettene er dei ikkje aleine. Som regel er dei tre: vennen til Edith, p'tit Louis er der og. Edith blir gravid, føder eit barn som dør etter eit og eit halvt år. Dermed er det slutt på forholdet til p'tit Louis. Men Edith gir seg ikkje med dette. Livet går vidare. Ein dag blir ho oppdaga av nattklubbeigaren Louis Leplée som gir henne artistnamnet «La môme Piaf» — den vesle sporven. Det første steget på stigen opp til lokkande verdsry var teke. Endeleg stod ho på ein retteleg scene... Utan mikrofon, bleik, kledd i svart og med ein stor raud munn som einaste smykke, song ho: «Det er vi som er barna til tiggara, vi har aldri eit øre i lomma».

Edith trivst i nattklubben, ho drikk, og mennene betaler. Ho held seg helst til soldatane og gangsterane. Nattklubbeigaren blir drepent, Edith blir skulda og arrestert av politiet. Med eit slag er ho vidgjeten. Ho byrjar å syngje på ein nattklubb ved Place Pigalle, og rykkjer eit nytt steg opp på stigen. Frå no av står smarte forretningsfolk i kø for å gjere pengar på dette fantastiske funnet — Edith Piaf.

Edith og søstera Simone lærer seg bordskikk, hygiene, stavar seg gjennom nokre klassikarar, drikk, elskar og syng. Etter kvart står impresarioane, lykkejegarane, forretningsfolka, tekstforfatarane osv. i kø. Edith nyt å vere namgjeten.

Mellom alle mennene oppdagar Edith Piaf Yves Montand — som ho slår seg i lag med. Ho gir seg ikkje før ho har jobba han fram til stjerne. Da slepper ho han, og drar til USA. Her treffer ho mannen i livet sitt: den franske meisterboksaren, Marcel Cerdan. Han var gift — men til stor glede for sensasjonspressa lever dei to ut kjærleiken sin — heilt til Marcel dør i ei flyulykke. Men livet må gå vidare. Det blir meir drikking, fleire menn. Ho lanserer Charles Aznavour, Eddie Constantine og Gilbert Bécaud. Ei tid går ho på morfin, blir avvenda, giftar seg med songaren Jaques Pills, triumferer i Carnegie Hall, skil seg, triumferer på Olympia i Paris.

Det blir meir stoff, meir drikking. Ho knekkjer saman på scenen gong på gong. 47 år gammal er ho utsliten, nedbroten av sjukdom, alkohol og stoff. Ho rekk å gifte seg med den unge Théo Sarapo før ho dør. Denne vesle kvinna (ho var 1.47 høg og vog 33 kg mot slutten) la heile verda for føtene sine med si særskilde røyst og sin spesielle stil. På toppen av karrieren var ho den høgst betalte songarinna i verda. Ho turnerte mykje i USA og Europa. Tidleg i karrieren var ho med i eit par filmar, men det er først og fremst via grammofoninnspelingane at ho erobra verda. Dei fleste kjenner melodiar som «Non, je ne regrette rien», «Mylord», «Les trois cloches», «La vie en rose». Edith

Piaf song om det miljøet og dei menneska som ho kjende. Ho gløymde ikkje kven ho var, kvar ho kom frå, eller kva ho stod for. Ho spara ikkje på seg sjølv, men gav alt ho åtte som artist og menneske. Ho levde over heile skalaen — frå dei høgste tindane til dei djupaste avgrunnane.

Knapt nokon annan songar har vore så elska som Edtih Piaf. Da ho døydde 14. oktober 1963, følgde meir enn 40.000 menneske henne til grava.

Piaf-data

- 1915 Fødd på ei gate i Paris, veks opp i ein bordell der bestemora er kokke.
- 1930 Treffer halvsøstera Simone, dei byrjar å syngje på gata.
- 1933 Føder ei dotter.
- 1934 Dottera døyr eit og eit halvt år gammal.
- 1935 Blir oppdaga av nattklubbeigaren Louis Leplée. Innblanda i skandale, blir vigjeten.
- 1944 Treffer Yves Montand, gjer han namngjeten.
- 1947 Turné i Amerika.
- 1947 Treffer den franske meisterboksaren Marcel Cerdan, den store kjærleiken i Piaf sitt liv.
- 1949 Marcel døyr i ei flyulykke.
- 1950 Treffer Charles Aznavour, gjer han vidgjeten.
- 1951 Treffer Eddie Constantine, gjer han vidgjeten.
- 1952 Giftar seg med songaren Jacques Pills.
- 1956 Triumferer i Carnegie Hall.
- 1956 Skil seg, triumferer på Olympia i Paris, har problem med alkohol og stoff.
- 1962 Giftar seg med den heilt unge Théo Sarapo.
Døyr same året.

Edith som ung jente.

Edith i kjend stil, frå 1960.

Den offisielle Piaf

*Edith Piaf og den siste mannen hennar,
Théo Sarapo. 1962.*

DRAGSPELAREN

(L'accordioniste)

1. vers:

Ei gledesjente ventar på hjørnet ved le Pli.
Ho er så glad og vakker. I kveld tar ho seg fri.
Han kjem, og begge ruslar litt sør til ein kafé
der han har jobb og spelar, der ho er alltid med.
Han er så ung og vakker, og han er hennar mann.
Han spelar på sitt dragspel ein vals som alle kan.

1. refreng:

Ho sit stilt og ho lyder mens dragspelet går,
og ho voggar til tonar av valsen,
mens ho stirer forelska på guten som står
med den blankslitne reima kring halsen.
Han er høg, han er lys, han har fingrar av eld,
og han vekkjer den slumrande klikken.
Alle dansar og syng til den seinaste kveld
mens hos sit der og høyrer musikken.

2. vers:

Ei gledesjente ventar på hjørnet ved le Pli.
Ho er litt trist og tenkjer kva livet no skal bli.
Den blonde dragspelguten — no har han blitt soldat.
Men når han kjem tilbake, da har dei pensjonat
der ho skal passe kassa mens han er vert og mann.
Kvar kveld så skal han spela den valsen begge kan.

2. refreng:

Ho står stilt og ho drøymmer at dragspelet går,
mens ho nynnar på tonar av valsen.
Og ho minnest forelska at unggutten står
med den blankslitne reima kring halsen.
Han er høg, han er lys, han har fingrar av eld,
og ho gløymmer mest heile trafikken.
Andre jenter får trekkje på jobben i kveld
mens ho sjølv går og nynnar musikken.

3. vers:

Ei gledesjente ventar på hjørnet ved le Pli.
Ho græt så triste tårer. I kveld tar ho seg fri.
Han kom kje heim frå krigen. Ho går til hans kafé
som vil ho der i bråket kan hende finne fred.
Der dansar galne jenter med kvar sin galne mann.
Ein annan spelar lystig ein vals ho ikkje kan.

3. *refreng:*

Ho sit stilt og ho lyder-----
Og ho høyrer-----
Ho har late att auga-----
-----reima kring halsen.
--høg--lys--fingrar av eld,
-han vekkjer-----.
Ho vil gløyme det vonde iallfall i kveld.
Ho byr opp og blir dronning i valsen.

(talar)

Nei! Ikkje spel meir! Ikkje spel!

Anne Kokkinn

Frå v. Mona Hofland, Paal Hangeraa, Arne Hendriksen.

Pam Gems

Pam Gems er eit heitt namn i engelsk teater. Ho skriv gjerne om kvinner, alle stykka hennar tek opp kvinnelege røynsler og problemfelt.

Den første store suksessen hadde ho med stykket «DUSA, FISH, STAS & CO». Det kom opp på Hampstead Theatre Club i 1976 og vart sidan overført til Mayfair Theatre. Pam Gems skriv om kvinners problem, men ser ikkje på seg sjølv som nokon politisk fanebærar: «Eg er visst kjerringa mot straumen. Det har vore mote no å skrive intellektuelle, marxistiske stykke, og eg vik attende frå det. Eg trur nemleg at dramatikkk byrjar der tesane sluttar. Når folk går i teater, ventar dei seg noko anna enn traktatar. Dei vil ha fantasi. Ein dramatikar skal ikkje kome med løysningar, men arbeide på dei områda der spørsmålsteikna finst, område som er ladde med energi».

Men ho støttar dei praktiske krava i kvardagen: «Eg er heilt **for** høgare lønningar» — skriv ho — «fleire opningar for kvinner og er samd i alle deira praktiske krav, som offentlege dagheimar ved fabrikkane og i tilknyting til bustadskompleks slik at kvinner får vere i nærleiken av barna sine. Eg har sjølv røynsle for, gjennom 24 års ekteskap, kor hardt det er å ta vare på fire barn samstundes som ein freistar arbeide. Men eg kan ikkje vere med på den mannshatande, lesbiske delen av kvinnerørsla, eller blåstrømpene sine ekstreme holdningar, som fornektar eller undertrykkjer visse karakteristiske trekk ved kvinnenaturen — som koketteri, elsk til klede og «sjølvdulling». Dette forholdet er eit angel-saksisk fenomen. Det heng att frå den gamle puritanismen, som nektar kvinna å utvikle seg i harmoni med naturen sin...

Kanskje er dette grunnen til at ein sjeldan ser ei verkeleg kvinne, berre jenter. Jenter i ulike aldrar, jamvel middelaldrande. Den nye

holdninga i skolane vil sjøvlagsagt endre dette forholdet. Men ikkje nødvendigvis til det betre. Som eg prøver å gjere klårt for kvinnerørsla, det er inga løysing å bli ein mann».

Edith Piaf var ei kvinne som ikkje var redd for å leve seg ut som kvinne og menneske. Det er tydeleg at Gems ser opp til denne kvinna som vart fødd i rennesteinen, som vart kjend vidt omkring på grunn av eit gangstermord, som levde for dagen og augneblinken, og berre for det. Ho vart namngjeten og rik, men vart svikta av levereglane og lojaliteten frå gata blant haiane i ei nådelaus og hard entertainer-verd. Frå ein borgarleg synsstad sløste ho bort heile livet sitt. Kva for ei dygd kan det vere i det, spør Pam Gems.

«Vi lever av grådigskap», — meiner ho — «Politikarane seier: «Eksporter meir toalettpapir, elles døyr vi»... og så undrar dei seg over kvifor vi ikkje følgjer opp. Vi hyllar Piaf for kvaliteten i uttrykket hennar, men framfor alt for sanninga i arbeidet hennar — eit mirakel innanfor den kommersielle genren. Ho heldt ikkje kjenslene sine attende, ho trudde det ho song, og ho song som ein vaksen. Og det er noko anna. Da ho fekk sjansen til å bli akseptert, sa Piaf nei. Kvinnene, som berre nyleg slapp fri frå dei dødelege barselssengene, har byrja setje spørsmålsteikn ikkje berre ved konsekvensane av vilkåra som nett er blitt tilbodne, men ved om sjølve tilbodet har livets rett. Kvinnane leitar etter sine eigne normer, sine eigne modellar.» Kan Piaf vere ein slags modell. spør Pam Gems. Piaf, sporven, med den grove kjeften?

«Piaf levde i augneblinken. Ho song, ikkje for kunsten, ikkje for eit slott ved Loire, men for oss. Vi baserer liva våre på kontraktlover, på juridiske omsyn..... det vil seie, ingen gir utan å få. Det er berre rett og rimeleg. Men

Teksta held fram på s. 12.

Paul Hangeraa og Mona Hofland.

Mona Hofland og Bjørn Birch-Aune.

Frå v. Sigrunn enge, Mona Hofland, Ingolf Karinen.

PIAF

av Pams Gems

Omsetjing:	Bjørn Endreson
Regi:	Svein Scharffenberg
Scenografi:	Akke Nordwall
Musikalsk ansvarleg:	Per Christian Revholt
Koreografisk assistanse:	Mette Møller
Språkkonsulent:	Leif Mæhle
Hår/sminke:	Hanne Revold/Wenche Larsson

I ROLLENE:

Piaf	Mona Hofland
Toine	Sigrun Enge
Madeleine	Inger Jacobsen
Sykesøster	Anne-Line Møller
Louis Leplée	Arne Hendriksen
Emil	Paal Hangeraas
Pianist	Per Christian Revholt
Fremmedlegionær	Bjørn Birch-Aune
Jaques	Peter Lindbæk
Eddie	Ingolf Karinen
Vesle Louis	Morten Rudå
Agent	Ingolf Karinen
Impresario I	Peter Lindbæk
Politiinspektør	Paal Hangeraas
Tysk soldat I	Arne Hendriksen
Tysk soldat II	Paal Hangeraas
Paul	Paal Hangeraas
Georges	Bjørn Birch-Aune
Slakter	Ingolf Karinen
Fransk gast	Morten Rudå

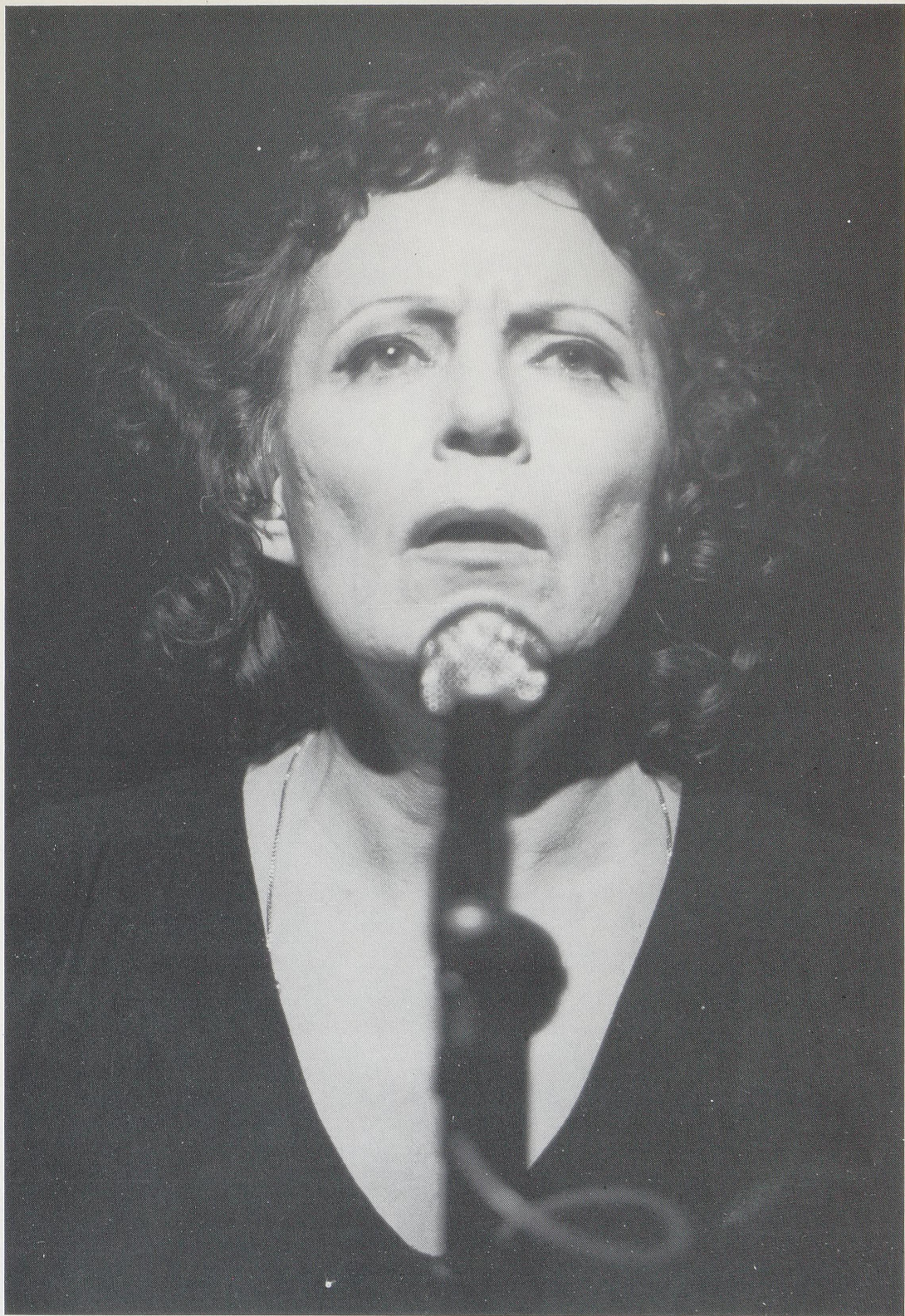
Amerikansk offiser	Bjørn Birch-Aune
Marcel	Peter Lindbæk
Pierre	Peter Lindbæk
Scenearbeider	Arne Hendriksen
Fysioterapeut	Berit Kullander
Lucien	Bjørn Birch-Aune
Jaques, ektemake	Paal Hangeraas
Jacko	Bjørn Birch-Aune
Narkoselger	Ingolf Karinen
Angelo	Paal Hangeraas
Théo	Morten Rudå
Intervjuer	Berit Kullander
Politi	Ingolf Karinen
Impresario II	Arne Hendriksen
Horer	Inger Jacobsen, Berit Kullander Anne-Line Møller
Vesle Edith	Camilla Chausse/Guro Gidske Anne Kokkinn/Lena Meiran
Statistar	Tom Eddie Brudvik, Erling Eriksen, Kai Hartvigsen, Leif Osen, Erik Wesseltoft

I ORKESTERET:

Per Christian Revholt (orkesterleiar) Erling Eriksen
Kai Hartvigsen, Leif Osen, Erik Wesseltoft

Inspisent/turnéleiar: Rune Berny Løken
Teknikarar med ansvar på turné for:
Sceneteknikk: Ingolf Karinen
Lysteknikk: Ulf Bjørklid
Lydteknikk: Owe Egil Aarstad
Rekvisittar: Gunn Larsen
Hår/sminke: Wenche Larsson
Kostymevedlikehald: Lise Sannerud
Suffli: Liv Karlsen
Turnéteknikarar: Tom Eddie Brudvik,
Lars Olsen, Martine Rød
Kostyme og dekorasjonar er laga på Riksteatrets
verkstad under leiing av Solveig Engh og Johannes
Markeng.

Framsyninga varer ca. 2 timar og 50 minutt med
pause.
Fotografering og lydbandopptak er ikkje tillate
under framsyninga.
Teaterforlag: Folmer Hansen
Redaktør: Else Færden
I redaksjonen: Inger Brun, Janecke Kragner
Furberg, Anne Marie Krafft
Foto: Frits Solvang
Trykk: Enersens Trykkeri a/s, Oslo

Mona Hofland

det finst eit anna slags forhold — og for Piaf, som for alle store givarar, dei sanne kunstnarane, var det forholdet alt. Pam Gems tek fatt i myten Edith Piaf, men syner oss òg mennesket bak figuren vi kjenner frå konsertpodiet.

I 1979 vart Piaf sett opp på The Other Place og The Warehouse — kritikkane var strålende. Sidan har stykket gått sin sigersgang på ei rekkje scenar.

Pam Gems' første skodespel «Betty's wonderful Christmas» er skriva i 1972. Sidan følgjer stykka slag i slag: «My Warren», «After Birthday», «The Aimable Courtship of Miz Venus And Wild Bill» — alle i 1973, «Go West Young Woman» 1974, (eit skodespel om unge kvinner i Amerika på 1800-talet), «Up in Sweden» 1975, «My name is Rosa Luxemburg» (ei omsetjing av eit stykke av Marguerite Auricoste), «The Rivers and Forests» (ei omsetjing av Marguerite Duras) og «The Project» — alle i 1976. Ho

hadde òg to skodespel ved Edinburgh-festivalen: «Guinevere» og «Dead fish» (eller «Dusa, Fish, Stas & CO» — ein tittel som er meir kjend). I 1977 kom «Queen Christina» og «Franz into April». Året etter kom «Piaf». Ei ny omsetjing av «Onkel Vanja» av Tsjekov hadde premiere i 1979.

Pam Gems er fødd i Hamshire i England for godt og vel 50 år sidan. Barndommen hennar var prega av ekstrem fattigdom. Faren døydde tidleg, og mora satt igjen med tre barn. Den vidare skolegangen hennar blei finansiert av stipend. Etter krigen studerte ho psykologi ved Universitetet i Manchester. Etter eksamen begynte ho å arbeide med publikumsundersøkingar for BBC. Ved sidan av 4 barn og skrivinga har ho hatt mange forskjellige jobbar, m.a. har ho arbeid som kasserar, fabrikkarbeidar, dørvakt, lønningssassistent, kinomaskinist og platearbeidar. Men i dag er ho først og fremst forfattar og omsetjar.

Frå v. Per Christian Revholt, Erik Wesseltoft, Erling Eriksen, Leif Osen, Kai Hartvigsen.

Mona Hofland

Mona Hofland

Foto: Jacques Hvistendahl

My fair Lady, Den glade enke, Hedda Gabler, Mutter Courage — og no Edith Piaf. Vi kunne ha nemt mange andre fascinerande kvinneroller Mona Hofland har tolka opp gjennom åra. Mona Hofland er i seg sjølv ei «fair lady» med massevis av glede, humør og courage (mot) og har ei eiga evne til å leve seg inn i dei personane ho gir liv på scenen — eigenskapar som kjem godt med i ei så krevjande rolle som Edith Piaf er.

Mona Hofland er fødd i Oslo og debuterte i 1951 på Riksteatret i Studioteatrets regi som Raina i Bernard Shaws «Arms and the Man» — på norsk «Sjokoladesoldaten». Før det gjekk ho ei tid på Kunst- og Handverkskolen, men det blei teatret — til glede for dei tallause som har vore så heldige å få oppleve henne på scenen.

Mona Hofland er blitt eit stykke norsk teaterhistorie. Sidan debuten har det gått slag i slag. Ho har jobba med mange kjende instruktørar — til dømes: Johan Borgen, Jon Lennart Mjøen, Claes Gill, Agnes Mowinkel,

Alfred Solaas, Stein Winge, Edith Roger, Svein Scharffenberg, Otto Homlung for å namngi nokre. Ho har spela mot ei rekkje av våre fremste skodespelarar, m.a. sin eigen mann, Espen Skjønberg. Og ho har spela på dei fleste norske teaterscenane. Sidan 1967 har ho vore tilsett på Nathionaltheatret, der ho har eit imponerande repertoire å sjå tilbake på — mange vil hugse henne som Pernille i «Den stundesløse», som Martha i «Hvem er redd for Virginia Woolf?» — og frå «Nederlaget» av Nordahl Grieg som Riksteatret spela sommaren og hausten 1978. I 1977 starta Teatret på Torshov der Mona Hofland har vore ei av drivkreftene. Det er nok dette teatret som har stått hjartet hennar nærmast. Til og med blomane på Torshov har ho synt spesiell omsut. Riksteatret er glad over å kunne ønskje Mona Hofland velkomen som gjest, og ser fram til tolkninga hennar av den fantastiske og legendariske Edith Piaf.

Mona Hofland og Peter Lindbæk.

Paal Hangeraa og Mona Hofland.

Berit Kullander og Mona Hofland.

Bak frå v. Tom Eddie Brudvik, Ingolf Karinen, Morten Rudå, Anne-Line Møller.

Akke Nordwall — kveldens scenograf

Fødd i Sverige i 1939. Har også tidlegare vore nytta som scenograf for Riksteatret i framsyningane: Hedda Gabler, Fagre Helena, Charlies tante.

Akke Nordwall har vore verksam som scenograf sidan 1962 og er ofte nytta, særleg ved teatra i Stockholm.

Svein Scharffenberg — kveldens instruktør

Fødd 21/6-39 i Oslo. Byrja som scenearbeidar på Riksteatret i 1963. Var med på etableringa av Hålogaland Teater, da som skodespelar. I mange år jobba Svein Scharffenberg både som skodespelar og instruktør på Nathionaltheatret. Etter kvart har det blitt meir og meir regi-arbeid på ymse scenar i Noreg.

Tidlegare har han m.a. sett opp «Belmann, Blomsten, Baby og Brura» og «Trost i taklampa» for Riksteatret.

Akke Nordwall

Svein Scharffenberg

Inger Jacobsen og Mona Hofland.

Mona Hofland

Mona Hofland

Bak frå v. Erik Wesseltoft, Bjørn Birch-Aune, Ingolf Karinen, Morten Rudå, Tom Eddie Brudvik, Leif Osen, Arne Hendriksen, Paal Hangeraa, Peter Lindbæk.

ER KJE LEI

(Non, je ne regrette rien)

1. refreng:

Nei — er kje lei.

Nei — angrar slett ingen ting.

Gode år, vonde år — same sak,
det er kjærleikens kår.

Nei — er kje lei.

Nei — angrar slett inge, ting,
alt av drøymt, alt av gøymt, alt av gløymt.

Eg trur eg har betalt.

Mellomspel:

Brenner alt eg har hatt,
kvar ein dag, vond og god,
kvar ein draum om kvar natt.

Kven treng slikt noko no?

Kvart eit ord, kvar ein låt —
Seint no å vende om.

Men du ser ingen gråt.

Eg drar heim slik eg kom.

2. refreng:

Nei — er kje lei.

Nei — angrar slett ingen ting.

Gode år, vonde år — same sak,
det er kjærleikens kår.

Nei — er kje lei.

Nei — angrar slett ingen ting
av mitt liv, av min veg.

Trass i alt har eg alt, eg har deg.

Sigrun Enge, Mona Hofland, Morten Rudå.

Anne-Line Møller og Mona Hofland.

SAS EuroClass gir mer uten å koste mer

Siden starten 1. november i fjor, har tusenvis av passasjerer – ikke minst forretningsfolk – fått «føle på kroppen» vår nye, forbedrede service . . . SAS EuroClass. Begeistringen har vært stor, og lovordene har strømmet inn.

Her er noe av alt det fullt betalende passasjerer får når de flyr SAS EuroClass:

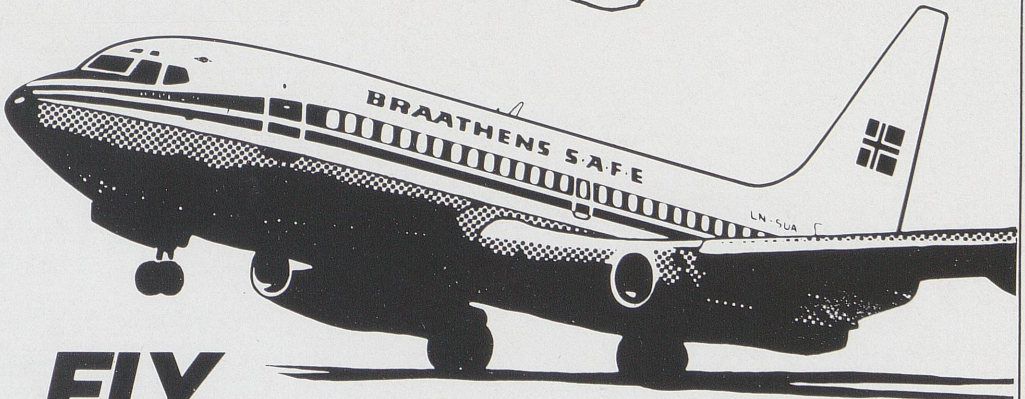
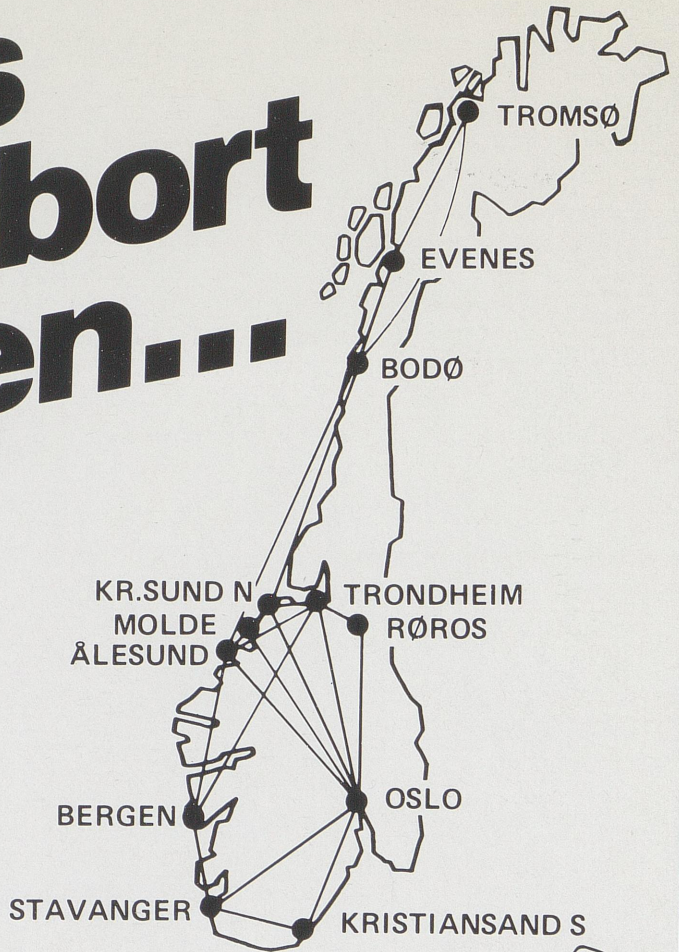
- Rask innsjekking ved spesielle EuroClass-skranker.
- Forhåndsreservering av bestemt sete i adskilt kabin.
- Bedre plass til bena – og dermed øket komfort.
- Godt utvalg av ferske aviser og magasiner ombord.
- Høyere standard på måltidene.
- Ingen betaling for øl, vin og drinker.
- Adgang til SAS' lounges overalt hvor de finnes på vårt rutenett.

Men vi slår oss ikke til ro med dette. Det pågår et kontinuerlig arbeid for å bedre vår punktlighet. Målet er at alle SAS-fly går og kommer på de tider som er angitt i tidtabellene.

Fra 1. februar 82 omfatter denne forbedringen også våre oversjøiske ruter. I første omgang vår Første Klasse og Business Class. Og til høsten går vi enda et skritt videre i arbeidet med å gjøre en SAS-reise til en hyggelig opplevelse for alle våre passasjerer.

SAS' nye giv har fått «a flying start». Vi skal følge opp, og bestrebe oss på å gjøre SAS til det selskap man foretrekker når man skal ut på reise.

Reis ikke bort tiden...

FLY
BRAATHENS
S·A·F·E

Piaf : av Pams Gems

21g012527